

Blanka Pavelková

Paní Blanka Pavelková, rozená Zdráhalová, se narodila 18. března 1934 v Kroměříži. První vzpomínky paní Pavelkové se pojí s menším hospodářstvím v Hulíně, kde společně s rodiči a sourozenci žila. Dětství tak ubíhalo při práci na zahradě, kolem hospodářských zvířat nebo v domácnosti. S touto činností je spojena i jedna z nejsilnějších válečných vzpomínek paní Pavelkové.

„Měla jsem kamarádku velikou, bývala vedle nás a s tou taky jsme ve válku prožily hrůzu věcí.“

Dne 16. dubna 1945 nálet nikdo nečekal, jak o tom ostatně vypovídá i sama paní Pavelková. Přesto se město stalo v odpoledních hodinách dějištěm leteckého bombardování.

„Když byla ta válka, měli jsme těch 11 roků, tehdy, protože jsme měli hospodářství malý, se musely odvázet vajíčka jako do sběrný, a my, protože pořád bylo nějaký nebezpečí hlášený, tak jsme prostě nikde nešly. Až jednou, prostě bylo takový ticho, a tak jsme si říkali, můj otec ten jako vždycky se zeptal na národním výboru a oni mu řekli, jestli je hlášený nějaký poplach nebo něco. Nebylo nic, tak nás vypravili. Tak jsme s tou Aničkou šly a nesly jsme do sběrný ty vajíčka. A když jsme byli asi v půli Holešovské ulice, tak začali bombardovat.“

Jen stěží si dokážeme představit situaci, ve které se malá Blanka s kamarádkou Aničkou ocitly – za náletu a na otevřeném prostranství. Obě slečny měly ale štěstí.

„A ted' už četníci nás viděli, tak nás chytli, odvedli nás za most tam do jednoho baráku k pánovi, který jezdil s takovýma věcmama po Hostýně a tak, prodával tam takový všelijaký hračky, hrnce a já nevím co všechno, a tak tam nás hodili pod vozík, a tam jsme byly a ted' až se to trochu uklidnilo, tak zas přišli četníci a zas nás vzali a zavedli nás za roh k Omastom, kde jsme ty vajíčka prakticky nesly, a tam nás hodili do šopy s pilinama. A tam jsme přečkaly celou dobu, než ten Hulín dobombardovali a mohli jsme vyjít.“

Sto dvacet bomb shozených z osmi letadel napáchalo v malém městečku své. Celkem toho dne zemřelo osm lidí, z toho tři dívky, které „jen“ byly ve špatném čase na špatném místě. Paní Blance i její kamarádce, se kterou se stále navštěvují, běhají záběry zničeného města a zraněných stále před očima.

„Tak jsme odevzdaly vajíčka a šly jsme. Ted' už jsme utíkaly tou Holešovskou ulicí a viděly jsme u Pitnerů, tam spadla bomba, tam to zabilo myslím 3 lidi. Tam za něma, tam taky spadla bomba, oni netrefili nádraží, jak měli bombardovat, tak to netrefili, tak ty bomby spadly jinde, tehdy v tým Hulíně při tom bombardování, tak bylo 8 lidí mrtvých. Tak my jsme se nedívaly, to už jezdili sanitky, hasiči, četníci, a my už jsme utíkaly dom, protože jsme to měly strašně daleko. A ted' jsme přišly dom, že u nás byla hrůza lidí ve sklepě, protože my jsme bývali v baráku, který byl spíš klášter a z tama vedla chodba do kostela a to se říkalo ke svatě Anně, to je taková kaplička, když se jede do Přerova po pravé straně. No a tak byli tam schovaní, jako v tom sklepě, no a tak my jsme přišly dom, tak naši byli rádi.“